

Arrest

nr. 161 719 van 10 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 23 juli 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DIERYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster beweert het Rijk te zijn binnengekomen in oktober 2007.

Op 3 december 2007 ontving verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, naar aanleiding van een administratieve vreemdelingencontrole.

Op 14 februari 2008 trad verzoekster in het huwelijk met de heer B.L., van Belgische nationaliteit.

Op 20 februari 2008 diende verzoekster in functie van haar echtgenoot een aanvraag in tot vestiging op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) (bijlage 19).

Op 17 maart 2008 werd in toepassing van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) een beslissing tot voorlopig uitstel van beslissing voor bijkomend onderzoek genomen.

Op 24 juli 2008 ontving verzoekster een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 6 november 2008 werd omgezet in een F-kaart.

Op 30 juni 2011 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk bij vonnis met referentienummer AR 10/2086/A het huwelijk van verzoekster met de heer B.L. als zijnde een schijnhuwelijk. Tegen dit vonnis werd geen beroep of verzet aangetekend.

Op 6 oktober 2011 werd het beschikkend gedeelte van dit vonnis overgeschreven in de registers van de gemeente.

Op 11 september 2012 werd verzoekster van ambtswege afgevoerd uit de registers van de gemeente naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole van 13 februari 2012.

Op 12 oktober 2012 werd verzoekster opnieuw ingeschreven in de registers van de gemeente.

In december 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F+-kaart.

Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...) Attaché

wordt aan Z.,J..(...) geboren te (...), die de Marokko nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om ten laatste op 22 augustus 2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebieden) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjecho(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven(4).

Krachtens artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 wordt een. beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

REDEN VAN DE BESLISSING :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Het wettelijk verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Haar recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 17.06.13.

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden**

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 20/09/11 (ref AR 10/2086/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan B., L. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich wekelijks aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen

REDEN VAN DE BESLISSING :

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat zij geen ontzag heeft voor de Belgische migratiewetten. Zij heeft met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging. Het risico bestaat dat zij niet uit vrije wil gevolg zal geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de betrokkene het grondgebied niet vrijwillig verlaat kan zij opgesloten worden met het oog op een gedwongen vertrek.”

Op 23 juli 2013 ontving verzoekster eveneens een attest van afneming van een verblijfs- of vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument (bijlage 37).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 62 Vw. bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. ”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“ Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeiden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist in de eerste plaats dat de overheid aan zorgvuldige feitengaring doet en zich behoorlijk voorlicht⁷. Daarnaast dient de overheid met kennis van zaken het dossier te onderzoeken en zorgvuldig de beslissing voor te bereiden.

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is onnauwkeurig.

De DVZ oordeelt dat verzoekster door zijn (haar) gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden omdat;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 20/09/11 (ref AR 10/2086/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan B.L.

vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

Bij nader onderzoek blijkt er geen vonnis te bestaan van 20 september 2011 met algemeen rolnummer 10/2086/A. Het vonnis waarop wordt gedoeld dateert immers van 30 juni 2011.

De DVZ schendt hiermede allereerst het zorgvuldigheidsbeginsel doordat niet aan zorgvuldige feitengaring werd gedaan. De DVZ heeft aldus geen zorgvuldige beslissing genomen.

Bijgevolg is de motivering door DVZ niet volledig en precies en wordt ook de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

De beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Het middel is ernstig.”

Verzoekster meent dat de gemachtigde niet aan zorgvuldige feitenvergaring heeft gedaan en de bestreden beslissing niet nauwkeurig en precies heeft gemotiveerd, nu in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 20 september 2011, terwijl het bedoelde vonnis in werkelijkheid op 30 juni 2011 werd geveld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de rechtsregel

die werd toegepast, namelijk de artikelen 7 en 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het wettelijk verblijf van verzoekster is verstreken, nu haar recht op vestiging bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 juni 2013 werd ingetrokken aangezien haar recht op gezinshereniging is vervallen als gevolg van de vernietiging van haar huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk als zijnde een schijnhuwelijk, en dus als strijdig met de openbare orde. Er wordt ook op gewezen dat verzoekster met een frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging en dat het risico bestaat dat zij niet uit vrije wil gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. In deze laatste situatie verduidelijkt de gemachtigde dat zij kan opgesloten worden met het oog op gedwongen vertrek.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 20 september 2011 met referentienummer AR 10/2086/A dat niet bestaat, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf aangeeft in het verzoekschrift dat het vonnis van diezelfde rechtbank en met hetzelfde nummer van 30 juni 2011 bedoeld werd, waarin haar huwelijk met de heer B.L. nietig werd verklaard.

Deze vermelding van een verkeerde datum heeft verzoekster geen enkel nadeel bezorgd, nu zij ondanks deze verkeerde datum op basis van het nummer van het vonnis en de verwijzing naar de inhoud ervan wel degelijk met zekerheid wist welk vonnis werd bedoeld. De Raad stelt met verweerder vast dat verzoekster kennis heeft kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing zodat het doel werd bereikt van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het voormelde artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Aangezien deze vermelding van een verkeerde datum slechts een materiële vergissing betreft, en de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft gebaseerd - hetgeen verzoekster ook niet betwist - op het vonnis nr. AR 10/2086/A van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 30 juni 2011 waarin verzoeksters huwelijk met de heer B.L. nietig werd verklaard, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zou hebben gestoeld op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Het rechtszekerheidsbeginsel draagt ertoe bij dat het overheidsoptreden binnen de perken blijft van wat over het algemeen als rechtmatig wordt aangevoeld.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Van een behoorlijk, zorgvuldig handelend bestuur mag worden verwacht dat de burger kan vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Het vonnis waarin het huwelijk van verzoekster met een Belgische onderdaan werd vernietigd, dateert van 30 juni 2011.

Door vernietiging van het huwelijk verviel ook het recht op gezinshereniging op basis waarvan de verblijfskaart kon worden ingetrokken.

Uiteindelijk werd de verblijfskaart van verzoekster pas afgenomen bij beslissing dd. 17 juni 2013, ter kennis gebracht op 23 juli 2013, zijnde méér dan twee jaar na de vernietiging van het huwelijk.

Gedurende die twee jaar was verzoekster ervan uitgegaan dat zij haar verblijfskaart kon behouden. DVZ is immers niet verplicht in dergelijke gevallen de verblijfskaart af te nemen, er moet steeds rekening worden gehouden met alle elementen van het dossier : duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

In die zin is verzoekster geschonden in haar vertrouwen. Zij had nimmer verwacht dat haar verblijfskaart nog zou worden afgenomen. Verzoekster kon en mocht verwachten dat zij haar privéleven in België verder zou kunnen beleven.

*De beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.
Het middel is ernstig."*

Verzoekster wijst erop dat haar huwelijk met de heer B.L. werd vernietigd op 30 juni 2011, maar dat haar verblijfskaart pas werd afgenomen bij beslissing van 17 juni 2013, die werd ter kennis gebracht op 23 juli 2013. Tijdens deze periode van meer dan twee jaar sinds haar huwelijk werd vernietigd, was verzoekster ervan uitgegaan dat zij haar verblijfskaart kon behouden, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken volgens verzoekster in dergelijke gevallen niet verplicht is de verblijfskaart af te nemen en steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier. Verzoekster meent dat zij kon en mocht verwachten haar privéleven in België verder te kunnen beleven en acht daarom haar vertrouwen geschonden door de bestreden beslissing.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad ziet evenwel niet in hoe verzoekster in dit geval kan voorhouden dat er sprake is van een rechtmatig vertrouwen, nu blijkt, zoals werd bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg, dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van een schijnhuwelijk dat zij zelf heeft aangegaan met het oog op het bekomen van verblijfsrecht, hetgeen zij trouwens niet betwist. Verzoekster heeft het instituut van het huwelijk en de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt en dus de overheid misleid bij het toekennen van een verblijfsrecht op grond van haar huwelijk. Het aangegane huwelijk werd als strijdig met de Belgische en internationale openbare orde gesanctioneerd met de nietigheid. Verzoekster was op de hoogte van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij haar huwelijk als zijnde een schijnhuwelijk nietig werd verklaard. Zij kon zich dus steeds verwachten aan een intrekking van haar verblijfsrecht en had aldus geen enkele reden om op rechtmatige wijze te vertrouwen dat zij een definitief verblijfsrecht had verworven. Uit het feit dat verzoeksters verblijfskaart na het arrest van de rechtbank van eerste aanleg niet meteen werd ingetrokken, kon verzoekster niet afleiden dat de gemachtigde haar een concrete toezegging zou hebben gedaan waaruit zij de rechtmatige verwachting kon putten dat zij, ondanks de vernietiging van haar huwelijk, haar verblijfsrecht zou kunnen behouden. De gemachtigde kon het misbruik van de Belgische verblijfsprocedure inzake gezinshereniging nog steeds ten allen tijde sanctioneren met de intrekking van het verblijfsrecht en de afgifte van het thans bestreden bevel. Dat dit verblijfsrecht pas in juni 2013 werd ingetrokken, doet geen afbreuk aan het feit dat haar verblijfsrecht ontleend aan het huwelijk, gezien de nietigverklaring ervan, vanaf het begin elke rechtsgrond ontbeerde, dermate dat de gemachtigde in de thans bestreden beslissing terecht kan vaststellen dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, met verwijzing naar de nietigverklaring van het huwelijk en het vervallen van alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-familie - en gezinsleven.

Paragraaf twee van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve indien aan volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel moet in de wet voorzien zijn;*
- *de maatregel moet conform zijn aan het nagestreefde doel;*
- *de maatregel moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving;*

De laatste voorwaarde betekent dat de maatregel gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en evenredig met het wettelijk nagestreefde doel.

Verzoekster vordert op grond van een schending van artikel 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing.

Het begrip "gezinsleven" in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie - en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Uw raad dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleven.

Vermits het om een eerste toelating gaat dient in dit geval te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie-en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Verzoekster is al bijna zes jaar weg uit Marokko en heeft er geen affectieve banden meer mee.

Buiten België kan zij nergens elders terecht.

Een terugdrijving zou het privéleven van verzoekster ernstig schaden vermits zij alles hetgeen zij tot nu toe in België heeft opgebouwd zou moeten achterlaten, zonder dat zij de zekerheid heeft of laat staan wanneer zij haar vrienden zou kunnen terugzien en haar werk terug zou kunnen oppikken.

De maatregel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel ten aanzien van verzoekster. Bij het onderzoek van de proportionaliteitsvereiste moeten verschillende elementen in overweging worden genomen waaronder evident ook de familiale - en privésituatie.

Er dient aldus een belangenafweging gemaakt tussen enerzijds de openbare orde en de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren en anderzijds de essentiële mensenrechten van verzoeker.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Wat betreft het gezinsleven stelt ze dat moet worden nagegaan of er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een normaal gezinsleven elders. Wat betreft het privéleven, beweert ze geen affectieve banden meer te hebben met Marokko, waar zij al bijna zes jaar weg is en stelt dat zij buiten België nergens anders terecht kan. Indien zij alles wat ze in België heeft opgebouwd, zou moeten achterlaten, zonder de zekerheid of, laat staan wanneer, zij haar vrienden zou kunnen terugzien of haar werk terug zou kunnen oppikken, zou dit haar privéleven ernstig schaden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de mate dat verzoekster een schending van haar gezinsleven inroept zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats verzoeksters taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, een begin van bewijs voor te leggen van het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu maakt verzoekster geenszins het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in België aannemelijk. Nu verzoeksters schijnhuwelijk werd vernietigd, kan vanzelfsprekend geen gezinsleven tussen verzoekster en de heer B.L. worden weerhouden. Er diende dan ook geenszins door de gemachtigde nagegaan te worden of er hinderpalen zijn om een normaal gezinsleven elders te leiden. De Raad stipt bovendien ten overvloede aan dat in het administratief dossier wordt vermeld dat verzoekster in februari 2013 in Marokko opnieuw zou getrouwd zijn. Wat het verblijf van verzoeksters ouders in Nederland betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, hetgeen *in casu* niet blijkt (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani / Frankrijk).

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip, maar niettemin is het aan verzoekster om dit beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken.

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Deze analyse dient in principe door de gemachtigde te gebeuren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.237). Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42). Dit alles weliswaar, het weze herhaald, onder het voorbehoud dat verzoekster een beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt.

Waar verzoekster aanvoert dat haar privéleven ernstig wordt geschaad doordat geen zekerheid bestaat wanneer zij haar vrienden zal kunnen terugzien en wanneer ze haar werk terug zal kunnen oppikken, moet de Raad echter vooreerst vaststellen dat verzoekster deze vriendenkring en dit werk geenszins heeft aangetoond. Ook het administratief dossier bevat geen arbeidsovereenkomst of loonfiches, noch enig bewijs van een vriendenkring. De Raad meent bijkomend dat verweerder in de bestreden beslissing volkomen terecht heeft gesteld dat als gevolg van de vernietiging van het huwelijk de rechten die hieruit waren voortgevloeid in haren hoofde zijn vervallen. De vernietiging impliceert immers dat het huwelijk moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Zoals gesteld werd bij het tweede middel, wist verzoekster of diende zij althans te weten dat wanneer zij haar privéleven ontwikkelde, voortbouwend op een schijnhuwelijk, haar verblijfsrecht op basis van dit schijnhuwelijk uitermate precair was en ten allen tijde zou kunnen worden ingetrokken en dat zij het voorwerp kon uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tot slot verwijst de Raad nog naar hetgeen wordt gesteld in het arrest *Nyanzi t. Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008: “*The Court does not consider it necessary to determine whether the applicant’s accountancy studies, involvement with her church and friendship of unspecified duration with a man during her stay of almost ten years in the United Kingdom constitute private life within the meaning of Article 8 § 1 of the Convention. Even assuming this to be the case, it finds that her proposed removal to Uganda is “in accordance with the law” and is motivated by a legitimate aim, namely the maintenance and enforcement of immigration control. As to the necessity of the interference, the Court finds that any private life that the applicant has established during her stay in the United Kingdom when balanced against the legitimate public interest in effective immigration control would not render her removal a disproportionate interference. In this regard, the Court notes that, unlike the applicant in the case of Ünner (cited above), the present applicant is not a settled migrant and has never been granted a right to remain in the respondent State. Her stay in the United Kingdom, pending the determination of her several asylum and human rights claims, has at all times been precarious and her removal, on rejection of those claims, is not rendered disproportionate by any alleged delay on the part of the authorities in assessing them.*” Hierin achtte het Hof het niet noodzakelijk na te gaan of de studies, het engagement in de kerk, de vriendschap met een bepaalde man en haar verblijf van bijna 10 jaar in het Verenigd Koninkrijk (hierna verkort het V.K.) effectief een privéleven uitmaakte in de zin van artikel 8, §1 van het EVRM. Zelfs indien dat het geval zou geweest zijn, vond het Hof de verwijdering naar Oeganda in overeenstemming met de wet en gemotiveerd door een legitiem doel, m.n. immigratiecontrole. Wat betreft de noodzakelijkheid van de inmenging, meende het Hof dat om het even welk privéleven dat de betrokkene had ontwikkeld in het V.K., in afweging met de immigratiecontrole haar verwijdering niet disproportioneel zou maken. *In casu* herhaalt de Raad nogmaals dat verzoekster haar voorgehouden privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waar zij zelf haar vriendenkring en werk heeft uitgelicht, geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekster met haar summier betoog geen begin van bewijs heeft voorgelegd van een beschermingswaardig gezinsleven of een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Geheel ten overvloede maakt verzoekster die op het moment van de bestreden beslissing 31 jaar oud was waarvan zij slechts minder dan zes jaar in België had doorgebracht, niet aannemelijk dat zij geen sociale banden meer heeft met haar land van herkomst. Verzoekster beperkt zich op dit punt ook slechts tot loutere beweringen die zij geenszins staft met een begin van bewijs. Bovendien wordt verzoekster niet de mogelijkheid ontzegd om het contact met haar eventuele vrienden in België verder te zetten, nu zij kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen. Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat zij in haar land van herkomst geen arbeidsbetrekking zou kunnen vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES